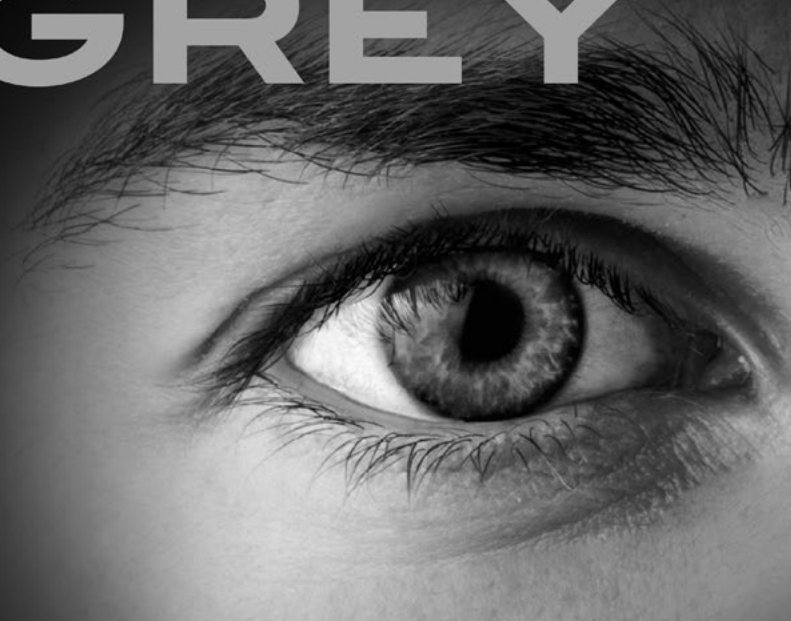

GREY

A high-contrast, black and white close-up of a person's eye, looking directly at the viewer. The eye is light-colored, possibly grey or blue, and is framed by dark, well-defined eyelashes. The surrounding skin is pale and slightly textured. The overall mood is intense and mysterious.

E L JAMES

PÄŤDESIAT ODTIEŇOV SIVEJ OČAMI CHRISTIANA GREYA

Grey

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

E L James
Grey – e-kniha
Copyright © XYZ, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

E L James

GREY

Päťdesiat odtieňov sivej
očami Christiana Greya

Obsah

Pondelok 9. mája 2011	11
Sobota 14. mája 2011	25
Nedeľa 15. mája 2011	37
Štvrtok 19. mája 2011	50
Piatok 20. mája 2011	57
Sobota 21. mája 2011	72
Nedeľa 22. mája 2011	121
Pondelok 23. mája 2011	153
Utorok 24. mája 2011	179
Streda 25. mája 2011	203
Štvrtok 26. mája 2011	220
Piatok 27. mája 2011	270
Sobota 28. mája 2011	297
Nedeľa 29. mája 2011	303
Pondelok 30. mája 2011	349
Utorok 31. mája 2011	380
Streda 1. júna 2011	400
Štvrtok 2. júna 2011	430
Piatok 3. júna 2011	464
Sobota 4. júna 2011	489
Nedeľa 5. júna 2011	518
Pondelok 6. júna 2011	524
Utorok 7. júna 2011	532
Streda 8. júna 2011	542
Štvrtok 9. júna 2011	554

Túto knihu venujem čitateľom, ktorí si ju vyžiadali.

Ďakujem vám za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Môj svet sa vďaka vám každý deň roztancuje.

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

Translation © Marta Gergelyová, 2016

ISBN 978-80-7505-311-4

PodĎakovanie

PodĎakovanie patrí:

Anne Messitteovej za to, že ma viedla, za jej zmysel pre humor i vieru vo mňa. Za to, že mi venovala more času, a za jej obrovské úsilie vycibriť moju prózu jej budem naveky dlžná.

Tonymu Chiricovi a Russellovi Perreaultovi za to, že nado mnou neustále bdeli, skvelému editorskému a dizajnérskeму tímu, ktoré pri tejto knihe stáli od začiatku do konca. Sú to: Amy Broseyová, Lydia Buechlerová, Katherine Houriganová, Andy Hughes, Claudia Martinezová a Megan Wilsonová.

Niallovi Leonardovi za lásku, podporu a vedenie i za to, že je jediným mužom, ktorý ma vie skutočne rozosmiať.

Valerii Hoskinsovej, mojej agentke, bez ktorej by som doteraz pracovala v televízii – ďakujem za všetko.

Kathleen Blandinovej, Ruth Clampettovej a Belinde Willisovej ďakujem za čítanie rukopisu.

Lost Girls za vzácné priateľstvo i za terapiu.

Bunker Babes za neutíchajúci humor, múdrosť, podporu a priateľstvo.

FP ladies za pomoc s mojimi amerikanizmami.

Petrovi Branstonovi za pomoc s terapiou založenou na riešení.

Brianovi Brunettimu za inštrukťaz o riadení helikoptéry.

Profesorovi Dawnovi Carusimu za pomoc pri pochopení amerického systému vyššieho vzdelávania.

Profesorovi Chrisovi Collinsovi za zaškolenie do problematiky náuky o pôde.

Dr. Raine Sluderovej za úvod do duševného zdravia.

A nakoniec, ale rovnako dôležito, ďakujem mojim deťom. Milujem vás viac, než viem vyjadriť slovami. Mne i všetkým navôkol prinášate toľko radosti. Ste krásni a bystrí mladí muži, viete súcitiť s druhými, máte zmysel pre humor, a ja som na vás veľmi hrdá.

Pondelok 9. mája 2011

Mám tri autíčka. Po dlážke sa klžu veľmi rýchlo, priam sa rútia. Jedno je červené, druhé zelené, tretie žlté. Najradšej mám zelené autíčko – moje najobľúbenejšie. Mamička ich má tiež rada. Páči sa mi, keď sa mamička hrá so mnou a s autíčkami. Ona má najradšej červené autíčko. Dnes sedí na gauči a uprene hľadá do steny. Zelené autíčko vbehne na koberec. Červené ho nasleduje. Potom žlté. Bum! Lenže mamička to nevidí. Spravím to znovu. Bum! Mamička to stále nevidí. Vezmem si na mušku zelené autíčko pri jej nohách. Ono však vbehne pod gauč. Neviem ho dočiahnuť. Neviem prepchať ruku cez medzierku. Mamička to nevidí. Chcem späť zelené autíčko. Mamička je stále na gauči a uprene hľadá do steny. *Mamička. Moje autíčko.* Nepočuje ma. *Mamička.* Potiahnem ju za ruku, no ona sa zakloní a privrie oči. *Teraz nie, Hlupáček. Teraz nie,* vraví. Zelené autíčko ostáva pod gaučom. Vždy je pod gaučom. Vidím ho, ale neviem ho dočiahnuť. Zelené autíčko je jemné na dotyk. Sú na ňom sivé chumáčky a špina. Zelené autíčko je stratené. Stratené. Už nikdy sa s ním nebudem môcť hrať.

Otvorím oči a sen sa v skorom rannom svetle rozplynie. *Dopekla, čo to bolo?* Snažím sa rozpomenúť na blednúce fragmenty, no nevybavím si ani jeden.

Ako po iné rána, zabudnem na to, vyštvierám sa z postele a zo šatne pri

spálni si vytiahnem čerstvo vypraté bežecké nohavice. Oceľová obloha vonku sľubuje dážď. Dnes nemám práve náladu na beh v daždi. Vydám sa teda hore do posilňovne, zapnem televízor kvôli raňajšiemu ekonomickému spravodajstvu a postavím sa na bežecký pás.

Rozmýšľam o dnešku. Okrem stretnutí nemám nič, len schôdzku s mojím osobným trénerom; Bastille je pre mňa vždy vítanou výzvou.

Možno by som mohol zavolať Elene?

Áno. Prečo nie. Koncom týždňa by sme mohli skočiť na večeru.

Lapám po dychu, zastavím bežecký pás a vojdem do sprchy. Začína sa ďalší nudný deň.

„Zajtra,“ zamumlem odchádzajúcemu Claudovi Bastillovi, ktorý stojí na prahu mojej kancelárie.

„Golf, Grey. Tento týždeň.“ Bastille sa na mňa zubí s istou dávkou jemnej arogancie; víťazstvom na golfovom ihrisku si je istý.

Keď sa zberá na odchod, zamračím sa. Jeho slová na rozlúčku mi sypú soľ do rán, pretože napriek môjmu nadľudskému vypätiu počas dnešného tréningu ma môj osobný tréner zničil. Bastille je jediným človekom, ktorý ma vie poraziť. Teraz to chce na dôvažok korunovať víťazstvom na golfovom ihrisku. Golf neznášam, lenže práve pri ňom sa robí biznis – veľa biznisu –, takže to tam s ním budem musieť vydržať. Aj keď to nerád priznávam, hra s Bastillom ma neustále posúva vpred.

Ako tak hľadím z okna na siluetu Seattlu, do podvedomia sa mi ako nezvaný hosť vkradne apatia. Mám rovnako bezvýraznú, ponurú náladu ako počasie. Dni sa mi zlievajú jeden do druhého, potreboval by som voľačo nové. Makal som celý víkend; medzi štyrmi stenami kancelárie cítim nepokoj. Nemal by som byť takýto, nie po zápasoch s Bastillom. Lenže – nepomôžem si.

Zvraším obočie. Pichľavá pravda mi potvrdí, že jediné, čo ma v poslednom čase baví, je rozhodnutie poslať do Sudánu dve nákladné lode. Čo mi pripomenie, že Ros sa má dnes zastaviť kvôli číslam a logistike. *Dopekla, čo ju mohlo zdržať?* Skontrolujem si pracovný rozvrh a načiahnem sa po telefóne.

Dočerta! Musím pretrpieť interview pre vysokoškolský časopis WSU s tou neodbytnou slečnou Kavanagovou. *Prečo som len s týmto súhlasil?*

Z celej duše nenávidím interview – bezduché otázky od zle informovaných závistlivcov, čo sa mi pokúšajú vrtať v súkromí. *A táto je dokonca študentka.* Zazvoní mi telefón.

„Áno,“ zavrčím na Andreu, akoby ona za to mohla. Utešujem sa aspoň tým, že toto interview môžem ukončiť rýchlo.

„Prišla za vami slečna Anastasia Steelová, pán Grey.“

„Steelová? Očakával som Katherine Kavanaghovú.“

„Prišla slečna Anastasia Steelová, pane.“

Takéto zmeny nenávidím. „Uvedte ju.“

Pozrimeže... slečna Kavanaghová to nakoniec vzdala. Poznám jej otca Eamona, vlastní firmu Kavanagh Media. Už sme mali tú česť, javí sa mi ako šikovný vyjednávač a rozumný človek. Interview pre jeho dcéru je čosi ako láskavosť – túto službičku však v budúcnosti patrične využijem; niečo za niečo. Jedno však musím priznať – na jeho dcéru som bol trochu zvedavý, chcel som vedieť, či aj v tomto prípade jablko nepadlo ďaleko od stromu.

Trma-vrma pri dverách ma dvíha zo stoličky. Zbadám dlhú gaštanovú kader, bleducké plecia a hnedé topánky, ako sa mi hlava-nehlava rútia do kancelárie. Potlačím prirodzené podráždenie – ako môže byť niekto takýto nešikovný? – a pribehnem k dievčaťu, ktoré práve pristálo na zemi na všetkých štyroch. Uchopím ju za chudučké plecia a pomôžem jej vstať.

Jasné oči, v ktorých sa zračí zahanbenie, sa stretnú s mojim pohľadom. Ostanem ako prikovaný. Majú tú najneobyčajnejšiu farbu. Sú jemne modré, nevinné, a ja na stotinu sekundy nadobudnem príšerný pocit, že ma prekukli, že som pred nimi ako nahý. Je to obludná predstava, hneď ju teda zavrhnem.

Dievča má sladkú tváričku, červená sa ako nevinná bledá ružička. Preletí mi hlavou, či jej pokožka je všade takáto bezchybná a ako by mohla vyzeráť po trstenici.

Dočerta.

Zapudím nemiestne myšlienky; ich priamočiarosť ma znepokojí. *Čo si, dopekla, myslíš, Grey?* Je predsa príliš mladá. Dievča sa na mňa zadíva. Odolám, oči nevyvrátim. *Presne tak, bejby, je to len tvár, len maska.* Musím z nej vyhnať ten obdivný pohľad. Patrične si to však užijem!

„Slečna Kavanagiová. Som Christian Grey. Ste v poriadku? Sadnete si?“

Znovu sa rovnako začervená. Keď sa spamätá, lepšie sa jej prizriem. Celkom atraktívne dievča – útla, bledá, s hustými vlasmi, ktoré jej len tak-tak že nevylezú z gumičky.

Navyše, je brunetka.

Áno, je atraktívna. Podávam jej ruku, ona sa začína zadŕhavo, vehementne ospravedlňovať, vkladá svoju dlaň do mojej. Má chladivú, mäkkú pokožku, ale rukou mi potrasie prekvapivo rázne.

„Slečna Kavanagiová sa necíti dobre, a tak poslala mňa. Dúfam, že vám to nevadí, pán Grey.“ Má tichý hlas, je v ňom váhavý nádych muzikálnosti, rýchlo klipká očami, až sa jej zachvejú mihalnice.

Keď si spomeniem na jej skutočne ťarbavý vpád do kancelárie, nedokážem v hlase ovládať pobavenie. Pýtam sa jej, kto je.

„Anastasia Steelová. Študujem anglickú literatúru s Kate, teda... s Katherine... teda... so slečnou Kavanagiovou na WSU vo Vancouveri.“

Žeby hanblivá knihomľka? Vyzerať na to: nie práve najlepšie oblečená – tenkú postavu si zakryla beztvárým svetlom, hnedou zvonovou sukňou a praktickými, lež nevzhľadnými topánkami. *Má toto dievča vôbec zmysel pre štýl?* Nervózne sa obzerá po kancelárii a ja musím s istou dávkou irónie konštatovať, že jej oči padajú na všetko okrem mňa. Dobré sa pri tom zabávam.

Ako len môže byť táto mladá žena novinárkou? Veď vôbec nepôsobí rozhodne. Vyzerať popletene, nevýrazne, akoby nemala vlastnú vôľu. Zaskočený nevhodnými úvahami pokrútim hlavou. Dumám, či je prvý dojem až taký rozhodujúci. Zašomrem niečo banálne, ponúknem jej stoličku, potom si všimnem, ako sa so záujmom rozhliada po obrazoch v kancelárii. Skôr než som schopný zastaviť sa, začnem jej ich popisovať. „Od miestneho umelca. Volá sa Trouton.“

„Sú nádherné. Robia z bežnej veci niečo výnimočné,“ povie zasnene, stratená v úžasnej, vycibrenej tvorbe majstra Troutona.

Má jemný profil – dohora zdvihnutý noštek, mäkké plné pery –, jej slová dokonale vyjadrujú moje pocity. *Robia z bežnej veci niečo výnimočné.* Trefný postreh. Slečna Steelová je bystrá.

Súhlasím s ňou, fascinuje ma, ako ju opäť zaplaví červeň. Ako si sa-

dám oproti nej, snažím sa dostať vlastné myšlienky pod kontrolu. Ona zatiaľ z veľkej tašky vyťahuje dokrčené hárky papiera a digitálny diktafón. Robí to príšerne nešikovne, dva razy sa jej tie prekliate hárky rozsy-pú po konferenčnom stolíku z Bauhausu. Je mi jasné, že to robí prvýkrát, no z nejakého dôvodu, na ktorý neviem prísť, sa mi to vidí zábavné. Za normálnych okolností by ma jej neohrabanosť poriadne podráždila, te-raz však len skryjem úsmev za ukazovák a odolám túžbe poukladať jej rozhádzané hárky papiera.

Ako sa s tým i naďalej morduje a stále viac a viac sa červená, napadne mi, že by som jej motorické schopnosti mohol vylepšiť jazdeckým bičí-kom. Ak sa správne použije, môže zachrániť aj tých najnervóznejších. Neprístojné myšlienky spôsobia, že sa na stoličke pomrvím. Hodí po mne očkom a zahryzne si do plnej, mäkkej pery.

Prezmilovaniebožie! Ako som si len všimol jej zvodných úst!

„P-Prepáčte, nie som zvyknutá toto robiť.“

*Všimol som si, bejby, lenže v tomto momente je mi to celkom fuk – ne-
viem sa ti vynadívať na ústa.*

„Nemusíte sa ponáhľať, slečna Steelová.“ Potrebujem čas, aby som odohnal nekalé myšlienky.

Grey... prestaň, hneď a zaraz prestaň.

„Nevadilo by vám, keby som si vaše odpovede nahrávala?“ pýta sa, jej tvár je úprimná, plná očakávania.

Chce sa mi smiať. „A to sa ma pýtate teraz, keď ste sa už toľko natrápili s prípravou diktafónu?“

Zaklipká očami, má ich veľké, stratené v okamihu, a mňa zaplaví ne-známy pocit viny.

Prestaň byť hnusný, Grey. „Nie, nevádí mi to.“ Nechcem niešť zodpo-vednosť za ďalší smutný pohľad.

„Povedala vám Kate, teda... slečna Kavanaghová, o aké interview ide, pre koho bude?“

„Áno. Povedala mi, že sa objaví v promočnom výtlačku vysokoškol-ského časopisu, pretože na tohtoročnej promočnej oslave budem mať príhovor ja.“ Prečo som len, dopekla, súhlasil s *takouto* akciou? To by som rád vedel. Sam z oddelenia vzťahov s verejnosťou mi vraví, že Ka-tedra environmentálnej vedy na WSU potrebuje publicitu na prilákanie

ďalších financií k už existujúcemu grantu, čo dostali odo mňa. No a Sam spraví všetko preto, aby to bolo v médiách patrične zviditeľnené.

Slečna Steelová opäť zaklipká očami, ako keby to bola pre ňu novinka – zdá sa, že nesúhlasí. Čo sa vôbec dopredu nepripravila na interview? Toto by predsa mala vedieť. Pri pomyslení na jej nepripravenosť mi tuhne krv v žilách. Je to... nie je to príjemné zistenie. Takéto voľačo neočakávam od niekoho, kto ma okráda o čas.

„Dobre teda. Mám zopár otázok, pán Grey.“ Zastrčí si za ucho pramienok vlasov, preruší moje podráždenie.

„Áno, myslel som si, že budete mať,“ poviem stroho. Nech sa hanbí. Presne to aj poslušne spraví, potom sa vystrie, vyrovná si útle plec a ide na vec. Nahne sa dopredu, stlačí patričný gombík diktafónu, a keď sklopí zrak a pozrie sa na dokrčené poznámky, zvráští obočie.

„Ste veľmi mladý na to, akú rišu ste už vybudovali. Za čo vďačíte takému obrovskému úspechu?“

Hm, verím, že má navyše. Aká nudná otázka. Ani štipka nápaditosti. Som sklamaný. Vytiahnem obvyklú odpoveď o tom, že pre mňa pracujú výnimoční ľudia, ľudia, ktorým dôverujem – ak teda vôbec niekomu dôverujem –, a ktorým aj dobre platím, bla, bla, bla... Viete, slečna Steelová, je nad slnko jasnejšie, že som vynikajúci v tom, čo robím. Pre mňa je to malina. Kupujem upadajúce, zle riadené firmy a dávam ich do poriadku. Niektoré z nich si potom nechám, alebo – ak sú skutočne na kolenách – zbavím ich existujúcich aktív a predám záujemcovi, čo dá najväčšiu ponuku. Ide o to, aby som rozpoznal tieto dve alternatívy. Všetko závisí od toho, kto je vo vedení. Ak máte uspieť v biznise, potrebujete schopných ľudí, no a ja viem ľudí odhadnúť lepšie než ktokoľvek iný.

„Možnože máte len šťastie,“ povie tíško.

Čože – že *vraj mám len šťastie*? Zasiahne ma vlna podráždenia. *Že vraj mám len šťastie?! A to si ako dovoľí? Pôsobí skromne a nenápadne, ale takáto otázka? Nikdy mi nik nepovedal, že by som za toto všetko mohol vďačiť šťastene. Ťažká práca, výber ľudí, ich dôsledná kontrola, a ak treba, opätovné previerky personálu. Keď sa napokon ukáže, že na to niekto nemá, dostane padáka. Takto to robím a robím to dobre. Nemá to nič spoločné so šťastím! Dobrá drzosť – dopekla...* Aby som sa popýšil vlastnou erudovanosťou, zacitujem slová Andrewa Carnegiego, priemy-

selníka, pred ktorým mám rešpekt. „Rast a rozvoj zamestnancov je najdôležitejším poslaním vedenia.“

„Pôsobíte, akoby ste boli posadnutý kontrolou ľudí,“ povie. Myslí to smrteľne vážne.

Dopekla, to si ako dovolí? Možnože ma má naozaj prekuknutého.

Moje stredné meno, srdiečko, je „kontrola“.

V snahe zastrašiť ju jej venujem divý pohľad. „No, viete, slečna Steelová, kontrolu uplatňujem vo všetkých oblastiach života.“ A rád by som ju uplatnil aj v tvojom prípade. Práve tu a práve teraz.

Po tvári sa jej znovu rozleje zvodná červen, znovu si zahryzne do pery. Rapocem ďalej, snažím sa odvieť vlastnú pozornosť od jej úst.

„Okrem toho – ak sa máte vo vlastných tajných meditáciách uistiť, že ste stvorená ku kontrole vecí, získate obrovskú moc.“

„Cítite, že máte obrovskú moc?“ pýta sa mätko, priam chlácholivo, lenže nadvihne jemné obočie a mne je jasné, že sa mi chce dostať pod kožu. Vari ma chce naschvál zahnať do kúta? Nie je mi celkom jasné, či ma vytáčajú jej otázky, jej postoj, alebo skôr fakt, že sa mi páči. Moje podráždenie stúpa.

„Zamestnávam viac než štyridsaťtisíc ľudí. To je veľká zodpovednosť, slečna Steelová. Ak chcete, nazvite to mocou. Ak by som sa, napríklad, rozhodol, že ma už viac nezaujímá telekomunikačný biznis a predám ho, dvadsaťtisíc ľudí sa asi po mesiaci dostane do problémov so splácaním pôžičky.“

Pri tejto odpovedi otvára ústa. Tak, vidíš. *Pocmúľaj si peru, bejby.* Cítim, ako sa mi vracia stratená rovnováha.

„Nemusíte sa zodpovedať podnikovej rade?“

„Svoj podnik vlastním. Nie, nemusím sa zodpovedať podnikovej rade.“ Toto by teda mala vedieť.

„Máte koníčky?“ rýchlo pokračuje, moju reakciu zvláda dobre. Vie, že ma vytočila. Ja však vôbec netuším, prečo mi to robí dobre.

„Mám rôzne koníčky, slečna Steelová. Veľmi rôznorodé koníčky.“ Hlavou mi preblesnú obrazy slečny Steelovej v istých pozíciách v mojej herni: priviazaná ku krížu, rozťahnutá na posteli s nebesami, rozpleštená pod korbáčom. A čuduj sa svete – slečna Steelová sa opäť červená. Presne tak, ako to vie len ona. Jej prirodzená obrana?

„Keď teda toľko pracujete, ako oddychujete?“

„Ako oddychujem?“ Z jej pekných, cudných ústočiek tie slová vyznievajú čudne, ale je to zábavné. Okrem toho – kedy už len ja mám čas na oddych? Nemá ani páru, čo robím. Lenže znovu sa na mňa pozrie veľkými nevinnými očami a na moje prekvapenie sa pristihnem, že o jej otázke skutočne uvažujem. *Ako oddychujem?* Plachetnice, lietanie, trtkanie... Testujem hranice atraktívnych brunetiek ako ona, uzemňujem ich... Pri pomyslení na tieto záležitosti sa v kresle pomrvím. Aj tak jej odvetím bez problémov, len vynechám zopár obľúbených koníčkov.

„Investujete do výroby. Prečo práve do výroby?“

„Rád veci budujem. Chcem vedieť, ako fungujú: ako sa dajú do pohybu, ako ich možno skonštruovať a potom rozobrať. A milujem lode. Čo k tomu ešte dodať? Zásobujú potravou ľudí na celej planéte.“

„Teraz za vás asi hovorí vaše srdce, nie logika a fakty.“

Srdce? Za mňa? Na to zabudni, bejby.

Moje srdce už pred mnohými rokmi doriadili na nepoznanie. „Možno. Hoci sú ľudia, čo by povedali, že ja srdce nemám.“

„Prečo by to vraveli?“

„Pretože ma dobre poznajú.“ Skazene sa na ňu zazubím. Popravde, nikto ma dobre nepozná, možno okrem Eleny. Napadne mi, čo by ona povedala o tu prítomnej milej slečinke Steelovej, ktorá je stelesnením protikladov: plachá, nešikovná, určite však bystrá – to je jasné –, a do zbláznenia vzrušujúca.

No dobre teda, priznávam – pokúša ma...

Mechanicky zarecituje nasledujúcu otázku. „Povedali by vaši priatelia, že je ľahké spoznať vás?“

„Súkromie si starostlivo chránim. Robím pre to skutočne veľa. Nestáva sa často, že poskytujem interview.“ Keďže robím, čo robím, keďže žijem, ako žijem, súkromie potrebujem.

„Prečo ste teda súhlasili s týmto interview?“

„Pretože som jedným zo sponzorov univerzity a – pravdupovediac – nevedel som sa slečny Kavanaghovej zbaviť. Stále prosíkala mojich ľudí z oddelenia vzťahov s verejnosťou, no a ja takúto výdrž obdivujem.“ Lenže teraz som rád, že si prišla ty, a nie ona.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaujímate práve o túto oblasť?“

„Peniaze nás nenasýtia, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa tých, ktorí si nemajú čo vložiť do úst.“ Uprene na ňu hľadím s kamennou tvárou.

„To pôsobí nesmierne filantropicky. Je to niečo, čo vás skutočne pohlcuje, čomu ste oddaný? Zasýtiť chudobu sveta?“ Pozrie sa na mňa nechápavo, akoby som bol záhadou, ale v žiadnom prípade nemôžem pripustiť, aby nazrela do mojej čiernej duše. O týchto veciach sa nediskutuje. *Obráť list, Grey.*

„Je to dvojsečný biznis,“ zamumlem, predstieram, že som otrávený, a pritom si predstavujem, ako ju trtkám do úst. Chcem tak zahnať myšlienky na hlad. Nuž áno, jej ústa sa budú musieť trošičku potréňovať; predstavujem si ju na kolenách, ako predo mnou kľáči. Vskutku zaujímavá perspektíva.

Recituje ďalšiu otázku, prerušuje moje fantázie. „Máte filozofiu?“

„Nuž, filozofiu ako takú nemám. Možno sa riadim princípom, ktorý používal Carnegie: ‚Muž, ktorý je schopný plne ovládať vlastnú myseľ, si môže privlastniť čokoľvek, na čo má právo.‘ Viete, som bežec – individualista –, mám pred sebou cieľ. Rád kontrolujem – seba i ľudí okolo seba.“

„Znamená to, že chcete veci vlastniť?“

Áno, bejby. A keď sme už pri tom, strašne rád by som vlastnil aj teba. Zvraším obočie, prekvapený touto myšlienkou.

„Vlastníctvo si chcem však zaslúžiť. Ale áno, pravdou je, že chcem.“

„Pôsobíte ako nenapraviteľný konzument.“ Hlas sa jej sfarbí nesúhlasom; mňa to znovu vytočí.

„Som nenapraviteľný konzument.“

Podľa reči pôsobí ako decko bohatých rodičov, čo vždy dostalo, čo chcelo, lenže keď sa lepšie pozriem, čo má na sebe – šaty z lacného obchodíka, možno od *Old Navy* alebo *H&M* –, pochopím, že takým deťkom nie je. Nevyrástla v dobre situovanej rodinke.

Fakt by som sa vedel o teba postarať.

Dopekla, ako mi to mohlo napadnúť?

Hoci, keď na to tak myslím, potrebujem novú podriadenú. Veď ako dlho to už trvá, čo Susannah odišla? Dva mesiace? Teraz tu sedím a slintám pri pohľade na túto študentku. Pokúšam sa o súhlasný úsmev. Na

konzumácii spoločnosti nie je nič zlé – koniec koncov, hýbe tým, čo ostalo z americkej ekonomiky.

„Adoptovali vás. Čo myslíte, akú veľkú úlohu to zohralo v tom, kým ste sa stali?“

Čo má toto spoločné s cenou ropy? Aká trápna otázka. Keby som bol ostal s tou štepenou kurvou, už by som tu pravdepodobne nebol. Odbijem slečnu Steelovú nejasnou odpoveďou, snažím sa udržiavať neutrálny tón, lenže ona ma ďalej tlačí k stene, domáha sa odpovede na otázku, koľko som mal rokov, keď ma adoptovali.

Umlč ju, Grey!

Tón môjho hlasu je odmeraný. „Tieto veci sú verejne známe, slečna Steelová.“

Toto by teda mala vedieť. Teraz vyzerá kajúcne, zastrkáva si za ucho neposlušný pramienok vlasov. *Tak vidíš.*

„Kvôli práci obetujete rodinný život.“

„To nie je otázka!“ štekne.

Vyvalí na mňa oči, zjavne ju to zahanbí, ale má v sebe aspoň štipku slušnosti a vzápätí sa ospravedlní a otázku položí inak: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

Čo jej poviem o rodine, aké mám s ňou plány? „Rodinu mám. Mám brata, mám sestru a dvoch milujúcich rodičov. Nemám záujem o nikoho iného.“

„Ste gay, pán Grey?“

To je ale opovážlivosť!

Nechce sa mi veriť, že to fakt povedala nahlas! Čo je teda irónia, pretože ani moja vlastná rodina by sa ma na čosi také nespýtala. Ako si to mohlo toto dievčisko dovoliť?! Zrazu sa mi zachce vytiahnuť ju zo sedadla, prehnúť cez koleno, naložiť jej na zadok, a potom jej zviazať ruky za chrbát a spraviť jej to na stole. To by bola odpoveď na jej trápnu otázku. Zhlboka sa nadýchnem, snažím sa upokojiť. Pocítim zadosťučinenie a zaradujem sa, pretože sa mi vidí, že jej vlastná otázka ju priviedla do rozpakov.

„Nie, Anastasia, nie som gay.“ Zdvihnem obočie, ale výraz tváre nezmením. *Anastasia.* Milé meno. Páči sa mi, ako ho môj jazyk objíme.

„Ospravedlňujem sa. Je to, nuž... je to tu napísané.“ Znovu to urobí – znovu si zastrčí vlasy za ucho. Je jasné, že to robí vždy, keď je nervózna.